



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců Mgr. Jaroslava Škopka a Mgr. Alexandra Krysla v právní věci **žalobce: Bobr Castor o.s.**, IČ 27058077, se sídlem Tachov, Karoliny Světlé 1509, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru kontroly, dozoru a stížností, **ze dne 28. 6. 2012, sp.zn.: ZN/553/KDS/12,**

t a k t o:

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení .

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou ze dne 10. 7. 2012 domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru kontroly, dozoru a stížností, ze dne 28. 6. 2012, sp.zn.: ZN/553/KDS/12 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Stříbro (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“) ze dne 23. 5. 2012, čj. 610/ŽP/12 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“) a prvoinstanční rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím bylo ve smyslu § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, zamítnuto poskytnutí projektových dokumentací k projektům v rozhodnutí specifikovaným.

Pravidla pro poskytování informací a podmínky práva svobodného přístupu k těmto informacím byla upravena zákonem č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném v rozhodném období (dále též jen „*zákon č. 106/1999 Sb.*“).

Správní řízení bylo upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném v rozhodném období (dále též jen „*správní řád*“).

Územní řízení a stavební řízení byly upraveny zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném v rozhodném období (dále též jen „*stavební zákon*“).

[I] Žaloba, vyjádření žalovaného k žalobě

1. Žaloba

Žalobce v žalobě konstatoval, že požádal Městský úřad Stříbro (dále ho označoval jako „*povinný subjekt*“) o poskytnutí informace (podle zákona č. 106/1999 Sb.), a to ve věci zpřístupnění informací obsažených v materiálech týkajících se akce „revitalizace, kterou vyřizoval či spravoval pan P.“. Žádosti bylo částečně vyhověno. Žalobce se nadále domáhal poskytnutí informací obsažených v dokumentaci k územnímu rozhodnutí čj. 1026/OVÚP/11/279/Ha vydaném povinným subjektem. Povinný subjekt nato vydal dne 23. 5. 2012 rozhodnutí čj. 610/ŽP/12 (dále označováno jako „*rozhodnutí povinného subjektu*“), kterým požadované informace částečně zamítl. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal odvolání. Žalovaný odvolání zamítl napadeným rozhodnutím. Žalobce vyslovil přesvědčení, že napadené rozhodnutí je nezákonné a upírá žalobci výkon práva založeného zákonem č. 106/1999 Sb. a čl. 17 Listiny základních práv a svobod.

a) Žalobce jednak namítal **nepřezkoumatelnost** napadeného rozhodnutí. K tomu uvedl, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabývá rozbořem rozhodnutí povinného subjektu. **V rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu neuvedl informace o tom, jak se vypořádal s námitkami žalobce uvedenými v odvolání.** Proto se napadené rozhodnutí stává nepřezkoumatelným a může být zrušeno v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Žalobce v té souvislosti odkázal na (a částečně citoval) rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp.zn. 9 As 94/2011.

Pro případ, že by soud neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, žalobce navrhoval jeho zrušení pro **nezákonnost**.

b) Žalobce připomněl, že § 38 správního řádu je vyjádřením elementárního procesního práva na rovnost účastníků zaručeného čl. 37 odst. 3 Listiny. Chce-li informace ze spisu účastník řízení, užije obvykle přímý výkon práva nahlížení do spisu uplatněním § 38 správního řádu. Zákon č. 106/1999 Sb. je vyjádřením elementárního práva na informace zaručeného čl. 17 Listiny. Osoba, která není, resp. nebyla účastníkem nějaké věci, bude obvykle žádat o totožné informace ze spisu pomocí zákona č. 106/1999 Sb. V takovém případě nemůže být § 38 správního řádu vůči zákonu č. 106/1999 Sb. ustanovením zvláštním, neboť by se tím vylučoval samotný smysl zákona č. 106/1999 Sb. a nastala by kolize s čl. 17 Listiny. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp.zn. 5 As 3/2006 (žalobcem dále označovaný jako „*judikát*“) uvedený žalovaným v napadeném rozhodnutí, připouští postup podle zákona č. 106/1999 Sb. i § 38 správního řádu zároveň (nadto i pro účastníka řízení

a probíhající správní řízení), což odpovídá základním právům zaručeným čl. 17 a zároveň čl. 37 Listiny. Zákon č. 106/1999 Sb. používá pojem poskytnutí informace a nerozvádí, zda se poskytnutí provede ukázáním požadované informace, či předchozím pořízením kopie. V praxi se používají oba způsoby. Pokud požadované informace neobsahují např. utajované informace zapovězené zvláštními zákony, poskytnutí informace se může provést v souladu se všemi zákony prostým ukázáním, včetně možnosti informaci okopírovat. Předchozí provedení kopie požadované informace se obvykle váže na vyloučení informací, jejichž poskytnutí omezují zvláštní zákony. Je nutné zdůraznit, že musí být naplněna přesná dikce pro omezení. Např. u základních osobních informací bude jen zřídka naplněna podmínka, že by mohlo dojít k poškození lidské důstojnosti, osobní cti. Rozsah informací, které, ať již účastník řízení či nikoli, uplatněním § 38 správního řádu či zákona č. 106/1999 Sb. obdrží formou nahlížení, opisování či kopírování z totožného spisu, záleží na případném omezení informace zvláštními zákony. **Z uvedeného plyne, že prvotní úvaha žalovaného (str. 3 odst. 1 napadeného rozhodnutí) o tom, že specialita § 38 správního řádu vůči zákonu č. 106/1999 Sb. je založena na větším rozsahu přístupu k informacím, který má údajně zaručovat § 38 správního řádu, je nezákonná.**

c) Žalobce dále uvedl, že žalovaný rozvíjí nezákonnou úvahu tím, že prohlašuje zákon č. 106/1999 Sb. za zákon, který má informovat (pouze) o veřejných záležitostech povinných subjektů. Je to v rozporu s tímto zákonem, s čl. 17 Listiny i judikátem. K tomu žalobce citoval: „Doporučení Výboru ministrů Rady Evropy č. R/81/19 ze dne 25. 11. 1981 o přístupu k informacím veřejných orgánů obsahuje následující principy: každá osoba má právo obdržet informace uschovávané státními orgány, informace nemají být odmítnuty, i když žadatel nemůže prokázat oprávněný zájem, přístup k informacím má být uplatňován na principu rovnosti, informace mají být poskytnuty v přiměřené lhůtě, příslušný orgán musí sdělit důvody odmítnutí žádosti, zamítnutí žádosti musí být přezkoumatelné, přístup k informacím se nevztahuje na zákonodárné a soudní orgány.“. Tzv. veřejné záležitosti určuje § 5 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. **Žalovaný nezákonně zužuje působnost tohoto zákona.**

d) Žalobce dále namítal, že žalovaný na str. 3 odst. 2 napadeného rozhodnutí rozvíjí již značně volnou úvahu o tom, že pro podobnou formu poskytování informace kopií, v analogii s nahlížením do spisu, se zakládá nadřazenost § 168 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu (žalobcem dále označován jako „stavební zákon“) nad zákonem č. 106/1999 Sb. V době, kdy technika umožňuje kopírovat vše a některé zákony to dosud nereflektují, nelze pouhou podobnost metody získávání informace považovat ani za indicii pro vztah mezi zákony. **I tato úvaha žalovaného je nezákonná** a vychází i z nezákonného předpokladu (odkaz na prvotní úvahu žalovaného výše). Žalobce stran této námítky vyslovil, že sporné ustanovení § 168 odst. 2 stavebního zákona nelze použít, protože se jednak vztahuje na správní řízení vedené podle stavebního zákona, nikoli na řízení podle zákona č. 106/1999 Sb., a jednak pojednává o kopii dokumentace stavby. Žalobce požaduje dokumentaci záměru [odkaz na § 86 odst. 2 písm. d) stavebního zákona]. Byť nazývá požadovanou informaci obecným pojmem projektová dokumentace, ve smyslu celého § 86 stavebního zákona, povinný subjekt i žalovaný byli povinni posoudit žádost podle zásady materiální pravdy, neboť je nepochybné, že byla požadována dokumentace pro vydané územní rozhodnutí. Dále, ve větě první („Vedení spisové služby a nahlížení do spisu se řídí ustanoveními správního řádu a zvláštního právního předpisu“) se odkazuje na § 68 zákona

č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů. Toto ustanovení odkazuje při pořizování kopií na obecné předpisy – správní řád. Předmět žádosti o informace je ve spise, kde bylo správní řízení ukončené územním rozhodnutím. Omezující věta druhá („Kopii dokumentace stavby stavební úřad poskytne, pokud žadatel předloží souhlas toho, kdo dokumentaci pořídil, případně souhlas vlastníka stavby, které se dokumentace týká“) tak dopadá pouze na probíhající správní řízení. Žalobce, dle svých slov částečně nad rámec projednávané věci, uvedl, že odborná veřejnost považuje sporné ustanovení za neústavní, neboť narušuje princip procesní rovnosti - váže přístup k důkazům na souhlas účastníka (nikoli správního orgánu, čímž se vylučují opravné prostředky), který může mít protichůdné zájmy. Sporné ustanovení je zjevně nadbytečné, neboť informace omezují zvláštní zákony. Názor na sporné ustanovení, resp. vztah stavebního zákona k zákonu č. 106/1999 Sb. (a správního řádu zároveň), sděluje i judikát („Z uvedeného vyplývá, že na poskytování informací povinnými subjekty z jejich působnosti v oblasti územního plánování a stavebního řádu se vztahuje beze zbytku jak právní úprava obsažená v zákoně č. 106/1999 Sb., tak i úprava obsažená ve správním řádu či stavebním zákoně; přitom tyto úkony mohou podléhat odlišným režimům těchto právních předpisů. Při poskytování určitých informací formou nahlédnutí do územně plánovací dokumentace a dokumentace staveb (popřípadě pořízení kopií této dokumentace) je tedy třeba respektovat specifické podmínky, za nichž je informace žádána a omezení vyplývající z jednotlivých právních úprav.“). Je mnoho zákonných překážek, pro které povinný subjekt nemůže omezit poskytnutí informací v režimu zákona č. 106/1999 Sb. s odkazem na § 168 odst. 2 stavebního zákona. V tom smyslu byl povinen rozhodnout i žalovaný a požadované informace zpřístupnit. Žalobce se shoduje s žalovaným v jeho názoru sděleném v napadeném rozhodnutí (str. 3 odst. 3), že požadovanou informaci nelze omezit s odkazem na § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.

Žalobce shledal napadené rozhodnutí nezákonným z toho důvodu, že je nepřezkoumatelné a že byla nesprávně posouzena otázka použití § 38 správního řádu a § 168 odst. 2 stavebního zákona pro omezení poskytnutí informací. Následkem toho bylo vydáno nezákonné rozhodnutí povinným subjektem i žalovaným a v rozporu se zákonem č. 106/1999 Sb. nebyly poskytnuty informace obsažené v dokumentaci, která byla předložena stavebnímu úřadu ve Stříbře pro vydání územního rozhodnutí čj.1026/OVÚP/11/279/Ha. Byla nezákonně odepřena informace, na jejíž poskytnutí má žalobce právo založené zákonem č. 106/1999 Sb.

Žalobce v replice ze dne 12. 10. 2012 zopakoval žalobní body i úvahy, které ho k jejich uplatnění vedly.

2. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 10. 9. 2012 a navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

[III] Skutkový základ věci

Žalobce v žádosti o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb. požádal o „zpřístupnění informací obsažených v materiále týkající se akce – revitalizace, kterou vyřizoval či spravoval pan P.“. Prvoinstanční správní orgán reagoval na žádost výzvou

k jejímu doplnění. Žalobce doplnil žádost elektronickým podáním doručeným prvoinstančnímu správnímu orgánu dne 3. 5. 2012. Prvoinstanční správní orgán pak žalobci poskytl žádané informace v rozsahu, v jakém je měl k dispozici (dne 14. 5. 2012).

Na poskytnutí části informací ze dne 14. 5. 2012 žalobce reagoval dalším podáním (doručeno Městskému úřadu Stříbro dne 16. 5. 2012). Prvoinstanční správní orgán pak dne 23. 5. 2012 vydal pod čj. 610/ŽP/12 rozhodnutí, kterým bylo ve smyslu § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. zamítnuto „*poskytnutí projektových dokumentací předložených k územnímu řízení Mokřady a revitalizace toků v oblasti Záchlumí – Erpužice uložených na odboru výstavby a územního plánování Městského úřadu Stříbro*“. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal podáním ze dne 29. 5. 2012 a žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 6. 2012, sp.zn.: ZN/553/KDS/12, odvolání zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

[III] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s. ř. s.*“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud o věci samé rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem vyslovili souhlas.

Žaloba není důvodná.

a) Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí být z žalobního bodu patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Každá taková námitka (bod) musí být dostatečně konkrétní. Z povahy soudního řízení správního vyplývá, že je to žalobce, který obsahem podání – žaloby – vymezuje rozsah přezkumu jím napadeného rozhodnutí. Je tedy na žalobci, jak prostřednictvím žalobních bodů vymezí přezkumnou činnost soudu. Nejvyšší správní soud došel ohledně náležitostí žaloby proti rozhodnutí správního orgánu k tomuto závěru: *I. Líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. II. Žalobce je též povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. III. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se*

jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti. [viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS, toto i další zde zmíněná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz]. Účastníci řízení by tedy měli svá podání náležitě konkretizovat. **Námítka, má-li být kvalifikovaná, by měla být konkrétní, protože na obecnou námitku těžko žádat jinou odpověď, než opět relativně obecnou.** A to se netýká jen žalobních bodů, toto kritérium jistě dopadá i na námitky odvolací, jakož i na nejruznější vyjádření účastníků řízení či obsah podkladů pro vydání rozhodnutí.

Stran namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí však soud právě konstatuje, že námitka byla žalobcem prezentována velmi obecně. Není z ní patrné jakou odvolací námitkou, případně jakými námitkami se žalovaný nezabýval a jaký to mělo dopad do žalobcových veřejných subjektivních práv. Takto koncipovanou námitku proto soud shledal nedůvodnou, neboť z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, k čemu se žalovaný vyjadřoval, co a jak hodnotil a jaké úvahy ho k jeho závěrům vedly. Napadené rozhodnutí tak není nepřezkoumatelné.

b) Obdobně nejasný je i druhý žalobní bod. Žalobce předně neuvedl, jak byl uvedenou úvahou žalovaného zkrácen na veřejných subjektivních právech. Není sporu o tom, že žalobce žádal o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb. (tak svoji žádost výslovně formuloval) a nikoliv o nahlížení do spisu ve smyslu § 38 správního řádu upravujícího nahlížení do spisu ve správním řízení. Soud na tomto místě není povolán k tomu určit, zda je předestřená úvaha správního orgánu o specialitě § 38 správního řádu vůči zákonu č. 106/1999 Sb. zákonná či nikoliv. Soud přezkoumává pouze to, zda rozhodnutí správních orgánů obou stupňů ob stojí v režimu zákona č. 106/1999 Sb., tedy zákona, který na věc dopadal díky vymezení předmětu žádosti žalobce. Žalobce však touto námitkou nebrojil proti nesprávné aplikaci zákona č. 109/1999 Sb., a tak nebylo lze jinak, než konstatovat nedůvodnost námitky.

c) Nedůvodná byla i v pořadí třetí námitka, kterou žalobce tvrdil nezákonnost úvahy správního orgánu o tom, že zákon č. 106/1999 Sb. má informovat (pouze) o veřejných záležitostech povinných subjektů.

Podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. jsou povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, **státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.**

Podle § 2 odst. 2 téhož zákona jsou povinnými subjekty dále ty subjekty, kterým zákon svěřil rozhodování o právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech fyzických nebo právnických osob v **oblasti veřejné správy**, a to pouze v rozsahu této jejich rozhodovací činnosti.

Předně, žalobce chybně podřazuje „povinnost informovat o veřejných záležitostech“ pod režim § 5 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. vymezujícího informace, které musí být podle

zákona č. 106/1999 Sb. „**zveřejněny** na místě, které je všeobecně přístupné“. Žalovaný však na poslední straně napadeného rozhodnutí konstatoval, že „(...) *Zákon č. 106/1999 Sb. má umožnit získání informací od povinných subjektů ve věcech, které se mohou týkat veřejných záležitostí, a které mohou vyvolat veřejnou diskusi a tím umožnit kontrolu fungování veřejné správy prostřednictvím veřejnosti.*(...)“. Žalovaný se tedy vyslovil k charakteru poskytovaných informací ve smyslu jejich **vztahu k působnosti** toho, kdo má podle uvedeného zákona obecně povinnost takovou informaci poskytnout. Vyjádřil se tedy k obsahu § 2 odst. 1, resp. § 2 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. Takto vyslovenému závěru však nebylo co vytknout, a žalobní bod byl tak rovněž nedůvodný.

d) Stran poslední žalobní námitky soud uvažil následovně.

Žalobce v žádosti o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb. požádal o „*zpřístupnění informací obsažených v materiále týkající se akce – revitalizace, kterou vyřizoval či spravoval pan P.*“. Prvoinstanční správní orgán na takto vágní a obsahově naprosto nedostačující žádost správně reagoval výzvou k jejímu doplnění. Žalobce reagoval elektronickým podáním, v němž uvedl: „*Žadatel prohlašuje, že o předmětu žádosti o informace nemá více údajů, než kolik jich poskytl v žádosti. Podařilo se mu zjistit pouze to, že se pravděpodobně jedná o revitalizaci v k.ú. Záchlumí (a pravděpodobně dalších k.ú. Kšice). Žadatel celou věc před časem konzultoval s vedoucím stavebního úřadu, panem H. Z informací, které jsou uvedené v žádosti, pan H. zjevně pochopil, o kterou akci jde. Proběhl i další telefonický rozhovor, že kterého bylo opět jasné, že se ví, co žadatel požaduje. Revitalizací, se kterými je spjat pan P., není mnoho, patrně právě jedna. Proto je zvláštní, jakým způsobem úřad reaguje.*“.

Soud na jiném místě tohoto rozsudku konstatoval, že je to žalobce, který obsahem žaloby vymezuje rozsah přezkumu jím napadeného rozhodnutí. Obdobné se dá říci i ve vztahu k žádosti podané podle zákona č. 106/1999 Sb. – je na žadateli, aby žádost precizoval tak, aby z ní bylo jednoznačně patrné, jaké informace se dožaduje. V posuzované věci však žalobcova primární žádost tyto parametry nesplňovala a dlužno dodat, že ani její doplnění věc více neosvětlilo. Prvoinstanční správní orgán přesto určité informace poskytl. Žalobce se následně domáhal poskytnutí projektové dokumentace (což činí nesporným i v žalobě), byť konstatuje, že jen chybně formuloval svůj skutečný záměr, totiž získání dokumentace záměru. V té souvislosti pak zpochybňuje aplikaci § 168 odst. 2 stavebního zákona ze strany správních orgánů.

Soud se musí opakovaně pozastavit nad způsobem, jakým žalobce formuluje svá podání. Je-li na jedné straně požadována přesná a správná reakce správních orgánů na učiněná podání, pak je nezbytné stejně žádat i po tazateli (v tomto případě žalobci) – tedy podat přesnou a konkrétní žádost. Žádost o informaci stran neurčité „revitalizace“, kterou vyřizoval „pan P.“ (bez jakékoliv specifikace např. jeho pracovního zařazení), přičemž „vedoucí stavebního úřadu pan H. zjevně pochopil, o kterou akci jde“ staví povinný subjekt (ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb.) do téměř neřešitelné situace. A stejným prizmatem pak nutno nahlížet i na žalobní tvrzení, že skutečným žalobcovým záměrem bylo získání dokumentace záměru, byť byla žádána projektová dokumentace. Ostatně, i v žalobcem připomínaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2006, čj. 5 As 3/2006-70, nejvyšší

autorita správního soudnictví konstatovala, že „(...) *Předpokladem pro postup dle zákona o poskytování informací je skutečnost, že žadatel přesně specifikuje požadovanou informaci, prokáže odůvodněnost svého požadavku a správní orgán, jako povinný subjekt, rozhodne, v jakém rozsahu předmětnou informaci poskytne.*“.

Správní orgány správně vycházely z toho, co bylo žalobcem písemně formulováno. Nutně pak dospěly k závěru, že v daném případě je třeba aplikovat § 168 odst. 2 stavebního zákona. I sám žalobce v té souvislosti opakovaně odkazuje (a cituje) na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2006, čj. 5 As 3/2006-70, podle něhož „(...) *na poskytování informací povinnými subjekty z jejich působnosti v oblasti územního plánování a stavebního řádu se vztahuje beze zbytku jak právní úprava obsažená v zákoně č. 106/1999 Sb., tak i úprava obsažená ve správním řádu či stavebním zákoně; přitom tyto úkony mohou podléhat odlišným režimům těchto právních předpisů. Při poskytování určitých informací formou nahlédnutí do územně plánovací dokumentace a dokumentace staveb (popřípadě pořízení kopií této dokumentace) je tedy třeba respektovat specifické podmínky, za nichž je informace žádána a omezení vyplývající z jednotlivých právních úprav.* (...)“.

Onou specifickou podmínkou, resp. omezující právní úpravou bylo v tomto případě ustanovení § 168 odst. 2 věty druhé stavebního zákona, podle kterého *kopii dokumentace stavby stavební úřad poskytne, pokud žadatel předloží souhlas toho, kdo dokumentaci pořídil, případně souhlas vlastníka stavby, které se dokumentace týká. Takový souhlas v daném případě předložen nebyl*, a tak úvaha správního orgánu nad kolizí § 168 odst. 2 věty druhé stavebního zákona a zákona č. 106/1999 Sb. nebyla nezákonná. Ani závěrečný žalobní bod proto nebyl důvodný.

Z výše uvedených důvodů proto **soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.**

[IV] Náklady řízení

Stran náhrady nákladů řízení soud vycházel ze znění § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný se však práva na náhradu nákladů řízení vzdal, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 29. dubna 2014

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková